

Arrest

nr. 169 594 van 10 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen X en X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, samen met hun meerderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen op 28 augustus 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker en de tweede verzoekster, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen respectievelijk op 8 januari 2009 en op 19 april 2009 zonder enig identiteitsdocument België binnen, waar zij op respectievelijk 8 januari 2009 en op 20 april 2009 asiel aanvragen. Op 14 juli 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 36 204 en 36 205 van 17 december 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster.

1.2. Op 19 januari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2.1. Nadat de aanvraag op 15 juni 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 26 oktober 2010 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 57 377 van 4 maart 2011 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2.2. Op 7 februari 2012 wordt de in punt 1.2. genoemde aanvraag opnieuw ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad, die bij arrest nr. 84 008 van 29 juni 2012 de afstand van het geding vaststelt.

1.3. Op 7 juni 2013 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een tweede asielaanvraag in en dient de derde verzoekster een eerste asielaanvraag in. Op 20 augustus 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 114 266 en 114 267 van 22 november 2013 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.4.1. Op 18 februari 2014 dienen de eerste verzoeker en de tweede en de derde verzoekster opnieuw een asielaanvraag in. Op 28 maart 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arresten nrs. 149 041 en 149 042 van 2 juli 2015 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

1.4.2. Op 18 februari 2014 dient ook de vierde verzoekster een asielaanvraag in. Op 31 maart 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 134 552 van 3 december 2014 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de vierde verzoekster.

1.5. Op 25 april 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 augustus 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 28 augustus 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer M. I. (...) diende op 08.01.2009 een eerste asielaanvraag in. Op 20.04.2009 kwam mevrouw M., M. (...) haar echtgenoot vervoegen. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 07.06.2013 dienden zij een tweede asielaanvraag in, die afgesloten werd op 26.11.2013 eveneens met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), hen betekend op 03.09.2013 met toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 07.12.2013, verbleven illegaal op het Belgisch grondgebied, om dan op 18.02.2014 een derde asielaanvraag in te dienen. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28.03.2014. Het beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.07.2015. Op 18.04.2014 werd betrokkenen wederom een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 18.07.2015. Deze termijn is inmiddels verstreken en betrokkenen verblijven illegaal op het Belgisch grondgebied. Voor hun meerderjarige dochter M. E. (...) werd de asielaanvraag van 18.02.2014 afgesloten op 04.12.2014 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar werd een termijn toegekend om het grondgebied te verlaten tot 27.12.2014. Zij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de asielpcedures - namelijk respectievelijk ongeveer 11,5 maanden; 8 maanden; 5 maanden en 19 dagen; 1 jaar en ongeveer 4,5 maanden; 10 maanden en 9 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij nog steeds met ernstige moeilijkheden zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst, omdat zij er in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie verkeren. Zij brengen echter geen concrete persoonlijke elementen aan die deze stelling kunnen ondersteunen. Het blijft bij vage verklaringen, wat niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid te kunnen worden weerhouden.

Betrokkenen stellen dat hun asielaanvraag verkeerd beoordeeld werd en dat zij geen normaal en veilig leven zullen kunnen leiden in hun land van herkomst. Ook hier blijft het bij een loutere verklaring. Betrokkenen brengen geen concrete nieuwe elementen naar voor, die een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zou kunnen rechtvaardigen.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van diverse schoolbewijzen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat de meerderjarige kinderen betreft, wordt niet aangetoond dat zij desgewenst geen voortgezet onderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Betrokkenen halen aan dat een terugkeer bijzonder moeilijk zal zijn, omdat dit leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in het land van herkomst. Dat er een bepaalde aanpassingsperiode zal zijn, is normaal en geldt voor alle vreemdelingen met schoolgaande kinderen die na een verblijf in België dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Het argument dat het schooljaar onderbroken zal moeten worden, kan niet weerhouden worden. Betrokkenen werd een termijn toegekend tot 18.07.2015 om het Belgisch grondgebied te verlaten. Zij konden en kunnen gebruik maken van de zomervakantie om hun terugkeer te organiseren, teneinde een onderbreking van een schooljaar te vermijden.

Wat artikel 3, 12,16 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) betreft, waarop betrokkenen zich beroepen, dient opgemerkt te worden dat het louter opsommen van artikels van een internationaal verdrag, zonder in concreto aan te tonen waarom de bepalingen opgenomen in die artikels niet verzekerd zouden zijn of gerespecteerd zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, niet voldoende is om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Bovendien vormen de verdragsbepalingen van het IVRK geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking

worden ontzegd. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 107.646 d.d. 30.07.2013, arrest nr. 107.495 d.d. 29.07.2013 en arrest nr. 107.068 d.d. 22.07.2013) Aangaande art. 12 van het IVRK wordt bijkomend nog opgemerkt dat hoewel de hoorplicht inhoudt dat aan kinderen de mogelijkheid moet gegeven worden om hun standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, dit niet betekent dat de kinderen mondeling gehoord moeten worden. Art. 12.2 van het IVRK voorziet dat het kind dit zelf kan doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag art. 9bis worden kinderen vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen zouden omwille van hun langdurige afwezigheid de banden met hun land van herkomst verbroken hebben. Dit valt moeilijk te rijmen met de eerdere verklaringen van betrokkenen. In het kader van hun eerste asielaanvraag verklaarde mijnheer M. I. (...) immers dat zijn moeder nog in Rusland woont en dat hij er nog meerdere broers en zussen heeft (zie: Verklaring van de asielzoeker, Dienst Vreemdelingenzaken, 20.01.2009) en mevrouw M. M. (...) verklaarde nog broers, zussen, halfbroers en halfzussen te hebben in het land van herkomst (zie: Verklaring van de asielzoeker, Dienst Vreemdelingenzaken, 05.05.2009) Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat verzoekers geen contact meer hebben met al deze familieleden. Wat er ook van zij, betrokkenen wisten dat hun verblijfssituatie in België precair was en dat de mogelijkheid bestond dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Indien zij ondanks dit gegeven, geen banden zouden onderhouden hebben met hun land van herkomst, is dat hun persoonlijke keuze geweest.

De elementen aangaande de duur van het verblijf en de integratie - namelijk dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven; dat zij hun leven hier uitgebouwd zouden hebben, dat zij hier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn; dat zij lessen Frans gevolgd hebben; dat zij goed Nederlands zouden spreken en dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat zij een cursus in het centrum voor basiseducatie gevolgd heeft; dat zij aanbevelingsbrieven voorleggen; dat E. M. (...) gewerkt heeft via een brugproject; dat de zonen van betrokkenen lid zijn van een bokscub; dat verzoekers werkbereid zouden zijn; dat zij niet afhankelijk wensen te zijn van het OCMW; en dat zij hier sociale banden zouden hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.
(...)"

1.6. Op 14 augustus 2015 wordt tevens aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster en hun minderjarige kinderen, evenals aan de vierde verzoekster, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing, die op 28 augustus 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. Deze beslissingen, die op identieke motieven zijn gestoeld, luiden als volgt:

"(...)

De Heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
(...)"*

1.7. Op 14 augustus 2015 wordt tevens aan de vijfde verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de vijfde bestreden beslissing, die aan de vijfde verzoeker op 28 augustus 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De Heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is onderbouwd als volgt:

"A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en zijn kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds begin 2009 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedures van verzoekers negatief waren afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvragen van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en hun kinderen en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14 augustus 2015 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 25 april 2014 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 25 april 2014 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers en hun kinderen verhinderen in hun land van herkomst, de Russische Federatie, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar de Russische Federatie terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun vlucht uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen ; hun langdurig verblijf in België sedert begin 2009 ; hun verregaande integratie in het land dewelke wordt aangetoond aan de hand van enkele voorgelegde aanbevelingsbrieven van Belgische burgers alsook behaalde attesten van gevolgde opleidingen ; het gegeven dat hun kinderen in België naar school gaan vanaf 2009 tot op heden etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers en hun kinderen verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst , waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers en hun kinderen verblijven ononderbroken in België sinds de asielaanvraag in januari 2009 –wb verzoeker en in april 2009 – wb verzoekster), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kinderen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)"

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel halen verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, evenals van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat uit de lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat alle elementen op redelijke manier in acht werden genomen. De omstandigheden die zij aanhaalden zouden het hen moeilijk maken terug te keren naar de Russische Federatie om aldaar een aanvraag in te dienen. De elementen dienden in hun geheel te worden beoordeeld, wat niet zou zijn gedaan door verwerende partij. Het zou niet redelijk zijn hen te verplichten terug te keren naar hun herkomstland, waarmee zij de banden verbroken hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers zich beperken tot het betoog dat de motivering van de bestreden beslissing niet redelijk zou zijn, doch zij enerzijds niet aantonen welke elementen zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en anderzijds niet uiteenzetten op welke wijze de motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: “De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Waar verzoekers opnieuw stellen dat de omstandigheden, die zij in hun aanvraag aanhaalden, het hen moeilijk maken terug te keren naar de Russische Federatie om aldaar een aanvraag in te dienen, maken zij niet duidelijk op welke manier welke elementen dan precies het hen onmogelijk maken om een aanvraag in hun herkomstland in te dienen. Met hun uiterst algemene kritiek, maken zij geen schending aannemelijk van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name de duur van hun asielprocedures en het voorlopig verblijf dat hen in het kader daarvan werd toegestaan, de verklaringen dat zij bij een terugkeer met ernstige moeilijkheden geconfronteerd zullen worden, de verklaring dat hun asielaanvraag verkeerd werd beoordeeld en dat zij geen normaal en veilig leven zullen kunnen leiden in hun land van herkomst, het gegeven dat de kinderen hier naar school gaan, de aangehaalde artikelen 3, 12, 16 en 28 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), de bewering dat zij door hun afwezigheid de banden met hun land van herkomst hebben verbroken, de duur van hun verblijf, hun integratie, het gegeven dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat zij zich beroepen op “de instructie van 19.07.2009”, “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in

de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partijen laten gelden dat de door hen aangehaalde elementen in hun geheel beoordeeld dienden te worden. Zij laten evenwel na *in concreto* uiteen te zetten welke onderlinge verbanden er zouden zijn tussen de verschillende door hen aangehaalde elementen en zij lichten evenmin toe in welk opzicht de beoordeling van deze elementen in hun geheel ertoe zou leiden dat er in hunnen hoofde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de eerste bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid onvoorzienbaar of zeldzaam moet zijn. In de eerste bestreden beslissing wordt echter nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht, dan wel onvoorzienbaar of zeldzaam zou moeten zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" wordt gegeven.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna:

Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 3, 12, 16, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden bevelen (dd. 14 augustus 2015) (4 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag (dd. 14 augustus 2015) als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht aan verzoekers op 28 augustus 2015.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 14 augustus 2015 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 14 augustus 2015 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 14 augustus 2015 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 14 augustus 2015.

Verzoekers wensen daarenboven de volgende bijkomende middelen op te werpen tegen de vier Bevelen dd. 14 augustus 2015.

Verzoekers verblijven in België samen met hun vijf kinderen in België sedert 2009.

Verzoekers en hun kinderen zijn duurzaam lokaal verankerd.

Sedert hun aankomst in België hebben verzoekers en hun kinderen hechte sociale banden opgebouwd in de Gemeenten waar zij de voorbije zes jaren hebben geleefd.

Indien verzoekers en hun kinderen het grondgebied zouden moeten verlaten, dient de scholing van hun twee nog minderjarige kinderen M. (...) en A. (...) te worden stopgezet en houdt dit een onderbreking in van het schooljaar.

Een terugkeer naar hun land van herkomst leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolstelsel dat de beide kinderen helemaal niet kenne aangezien zij in België meer dan zes jaar lang naar school gaan.

De kinderen gaan sedert het schooljaar 2009 tot op heden ononderbroken naar school in waar zij goede schoolresultaten behalen en beoefenen in België hun hobby's.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers en aan hun kinderen een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd :

“(…)”

In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de motivering van de vier Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 14 augustus 2015 heeft verweerder met geen woord gerept over de lange verblijfsduur (bijna zeven jaren) van verzoekers en hun kinderen in België en evenmin over het feit dat de kinderen vanaf hun jonge leeftijd zonder onderbreking in België hebben geleefd en geen enkele band met het land van herkomst van hun ouders hebben ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 14 augustus 2015 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een

paspoort voorzien van een geldig visum, zonder met één woord te spreken over het jarenlang verblijf in België van verzoekers en hun kinderen, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 14 augustus 2015.

Indien verzoekers en hun kinderen dienaangaande op enigerlei wijze zouden zijn gehoord geweest door het Stadsbestuur van Hasselt, hadden zij meer inlichtingen kunnen verstrekken over hun langdurige verblijfsituatie in België en hun totaal gemis aan opvangmogelijkheden in de Russische Federatie, deelrepubliek Tsjetsjenië.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekers en hun kinderen de gelegenheid hadden gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende hun langdurig verblijf in België, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers en hun kinderen in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Het niet horen van verzoekers en hun kinderen leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers en hun kinderen de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

- Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:*
 - o de wettigheid van zijn verblijf,*
 - o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,*
 - o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).*
- De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.*
- De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.*
- Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.*

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).
- artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.
- artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.
- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Verzoekers verwijzen voorts naar de bepalingen van het Verdrag inzake de rechten van het Kind dd. 20/11/1989 :

Artikel 3 van het Verdrag voorziet dat: (...)

Artikel 12 van het Verdrag bepaalt dat: (...)

Artikel 16 van het Verdrag bepaalt dat: (...)

Artikel 28 van het Verdrag voorziet het recht op onderwijs van het kind.

In combinatie met de hierboven geciteerde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn ; artikel 41 Handvest Grondrechten EU ; artikel 74/13 Vw. ; in het licht van het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie,

C-249/13 van 11 december 2014) en rekeninghoudend met de hierboven geciteerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, had verweerder aan verzoekers en aan hun kinderen op voorhand minstens de gelegenheid moeten gegeven hebben om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

“(…)”

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekers samen met hun kinderen sinds 2009 in België woonachtig zijn.

Twee minderjarige kinderen van verzoekers lopende nog steeds school in België.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen , en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en hun kinderen en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoekers en hun kinderen hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers en hun kinderen vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum:".

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekers en hun kinderen verregaande inspanningen hebben geleverd om zich te integreren en dat de lokale gemeenschap van hun verblijfplaats hun verzoek tot verkrijgen van een verblijfsmachtiging ondersteunt.

In het administratief dossier bevinden zich eveneens bewijzen over het schoollopen van de kinderen.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers en hun kinderen, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar de Russische Federatie – deelrepubliek Tsjetsjenië) het privé leven van verzoekers en hun kinderen daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers en hun kinderen zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die in hun verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 25 april 2014 werden uitgewerkt) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in de Russische Federatie normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers (en hun kinderen) en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 14 augustus 2015 (waaronder de vier Bevelen om het grondgebied te verlaten : 4 x Bijlage 13) te worden vernietigd."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel halen verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 8 EVRM.

Zij betogen dat de thans voorliggende beslissing met geen woord rept over hun lange verblijfsduur in België, hun kinderen in België die vanaf hun jonge leeftijd zonder onderbreking in België hebben geleefd en geen enkele band met hun land van herkomst hebben. Zij stellen dat indien zij gehoord zouden zijn geweest, zij hieromtrent meer inlichtingen hadden kunnen verstrekken. het lopende annulatieberoep bij Uw Raad.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bevelen om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:
"(...)"

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekers betwisten niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bovendien zijn er eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Zij tonen geen schending aan van het hoorrecht. Zij verwijzen naar de door hen aangehaalde elementen die reeds naar voren werden gebracht bij de aanvraag 9bis van 25 april 2014 en beoordeeld in de beslissing d.d. 14 augustus 2015 waarbij die aanvraag onontvankelijk verklaard werd.

Zij blijven in gebreke aan te tonen welke niet gekende elementen zij hadden kunnen bijbrengen tijdens een voorafgaand verhoor, die een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing, waardoor de schending van het hoorrecht niet kan worden weerhouden.

In tegenstelling tot wat zij voorhouden, vereist noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een dergelijke motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.203)

Artikel 8 EVRM is evenmin geschonden aangezien alle gezinsleden bevolen werden om het grondgebied te verlaten en verzoekers niet aantonen nog andere familieleden in België te hebben met wie zij een hecht gezins- en familieleven leiden, conform dit artikel.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001).

Daar zij geen schending aannemelijk maken van een hogere rechtsnorm, is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, de vordering gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig."

3.2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 24 van het Handvest en artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag door de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing geschonden achten.

3.2.3.1.2. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen tonen de verzoekende partijen dit evenwel niet aan. Zij kunnen de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.3.1.3. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de artikelen 3, 12, 16 en 28 van het Kinderrechtenverdrag wordt erop gewezen dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig inroepen (cf. RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.2.3.1.4. Het tweede middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de betrokkenen “*niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum*”.

De verzoekende partijen werpen op dat de motiveringsplicht werd geschonden, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in deze beslissingen niet gemotiveerd heeft over de duur van hun verblijf en over het gegeven dat de kinderen, die sinds jonge leeftijd in België verblijven, geen band hebben met hun land van herkomst en dat de minderjarige kinderen het land dienen te verlaten tijdens het schooljaar, wat een onderbreking van hun schooljaar inhoudt. *In casu* werden de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing genomen op dezelfde dag dat de aanvraag van de verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de eerste bestreden beslissing werd geweigerd. In deze beslissing, die samen met de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd ter kennis gebracht, werd omtrent deze elementen reeds uitgebreid gemotiveerd, zodat niet wordt ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze motieven opnieuw zou moeten opnemen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van deze beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.3.1. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing en, gelet op het feit dat deze beslissing vernietigd dient te worden, ook moeten worden vernietigd. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden. Daarnaast wordt erop gewezen dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te willen doen geloven, geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft immers geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van de verzoekende partijen en tast geenszins de correctheid aan van het motief waarop de bevelen om het grondgebied te verlaten gestoeld zijn, met name dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

3.2.3.3.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster en hun minderjarige kinderen, evenals aan de vierde verzoekster en de vijfde verzoeker, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden bevelen, zijnde terugkeerbesluiten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing bezwarend besluiten betreffen die de belangen van de betrokken vreemdelingen ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu hebben de verzoekende partijen op 25 april 2014 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen werden naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij konden in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 14 augustus 2015 onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”. Hieruit blijkt dat de verzoekende partijen de gelegenheid hebben gehad daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit

te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord dienden te worden in het kader van de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2015. Hierbij moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Voorts leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij, indien zij gehoord zouden zijn geweest, aan het bestuur meer inlichtingen hadden kunnen verstrekken over het gemis aan opvangmogelijkheden in hun land van herkomst. Zij brengen op dit punt evenwel geen concrete elementen aan die van aard zijn dat deze de beoordeling door het bestuur konden beïnvloeden. Er werd in een synthesesnota van 11 augustus 2015, met nr. 6371052 + 7846391 + 7716712, die zich in het administratief dossier bevindt, immers overwogen dat er niet wordt aangetoond dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst, noch dat de kinderen zich met meer zouden kunnen aanpassen en dat hier geen duurzaam toekomstperspectief is voor de kinderen. Tevens is het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders, wat impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij de minderjarige kinderen in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid. Dit neemt niet weg dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en hun gezondheidstoestand. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze elementen en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo wordt in een synthesesnota van 11 augustus 2015, met nr. 6371052 + 7846391 + 7716712, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent de belangen van de kinderen gesteld dat er niet wordt aangetoond dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst, noch dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen en dat hier geen duurzaam

toekomstperspectief is voor de kinderen. Tevens is het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Het blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met deze evidentie rekening heeft gehouden, aangezien hij de minderjarige kinderen in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld. Met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen wordt in de genoemde synthesesnota gesteld dat de beslissing geldt voor het hele kerngezin, zodat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt en dat er geen bewijzen van bijkomende factoren van afhankelijkheid ten opzichte van de broer van de tweede verzoekster voorliggen. Met betrekking tot de gezondheidstoestand wordt overwogen dat een eerdere aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden en dat er geen nieuwe medische elementen zijn in het dossier. De verzoekende partijen tonen niet met concrete elementen aan dat deze beoordeling op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoekende partijen, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu werpen de verzoekende partijen op dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing ertoe gehouden was hun privéleven en de lange duur van hun verblijf in België te respecteren. Zij tonen evenwel niet aan dat de door hen opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoekende partijen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin

precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* lichten de verzoekende partijen nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zouden hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partijen, gelet op wat in de eerste bestreden beslissing is gesteld, evenmin aannemelijk maken dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst.

De verzoekende partijen werpen nog op dat de Raad van State artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM in die zin interpreteert dat uit de verwijderingsmaatregel een afweging moet blijken tussen het nemen van de verwijderingsmaatregel enerzijds en het gezinsleven van de vreemdelingen anderzijds, doch zij laten na de concrete arresten aan te duiden waarin de Raad van State zich in die zin heeft uitgesproken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, houdt volgens vaste rechtspraak van de Raad van State artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht in (*cf.* RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en voorziet deze verdragsbepaling ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN